

Ptáci

Pavλίna Jíšová

Den se potichu ztrácí okno zarůstá tmou
z myšlenek mých jsou ptáci hlava je oblohou
sama několik nocí počítám ztráty svý
nemocná svojí mocí oči mám bolavý

Já se nerada vzdávám když vím že šanci mám
po pádu rychle vstávám smutku nepropadám
snad se mi někdy zdává že je naděje pryč
srdce horký jak láva najde od zámku klíč

Ptáci oblohou krouží klesají níž a níž
v zrcadle nočních louží hledají svoji skrýš
kam asi úsměv mizí proč ho vymazal čas
proč je najednou cizí důvěrně známý hlas

Já se nerada vzdávám když vím že šanci mám
po pádu rychle vstávám smutku nepropadám
snad se mi někdy zdává že je naděje pryč
srdce horký jak láva najde od zámku klíč

Hejna v mlze se ztrácí bledne okenní rám
klid se do duše vrací a já jen vzpomínám
už jen protivně chladí příběh kterej mě hřál
jiný ruce mě hladí a život běží dál

Já se nerada vzdávám když vím že šanci mám
po pádu rychle vstávám smutku nepropadám
snad se mi někdy zdává že je naděje pryč
srdce horký jak láva najde od zámku klíč